अध्वनान्येन यान्तं तमथ मन्थरगामिनं ।
राजसिंहो नदन् सिंहं समाह्वयत हेलया ॥ ४५० ॥
स्तब्धश्रोत्रो व्यात्तवक्त्रः कम्प्रकूर्च्चः प्रदीप्तदृक् ।
उद्स्तपूर्वकायस्तं सगर्ज्जः समुपाद्रवत् ॥ ४५१ ॥
तस्यान्यस्याननविले कफोणिं पततः क्रुधा ।
क्षिप्रकारी जयापीडो वक्षः क्षुरिकयाभिनत् ॥ ४५२ ॥
शोणितं जग्धगन्धेभसिन्दूराभं विमुञ्चता ।
एकप्रहारभिन्नेन तेनात्यजत जीवितं ॥ ४५३ ॥
आमुक्तव्रणापट्टः स कफोणिमथ गोपयन् ।
प्रविश्य नर्तकीवेश्म निशि सुष्वाप पूर्ववत् ॥ ४५४ ॥
प्रभातायां विभावर्य्यां श्रुत्वा सिंहं हतं नृपः ।
प्रहृष्टः कौतुकाद्द्रष्टुं जयन्तो निर्ययौ स्वयं ॥ ४५५ ॥
स दृष्ट्वा तं महाकायमेकप्रकृतिसंहतं ।
साश्चर्यो निश्चयान्मेने प्रहर्तारममानुषं ॥ ४५६ ॥
तस्य दन्तान्तराल्लब्धं केयूरं पार्श्वगार्पितं ।
श्रीजयापीडनामाङ्कं ददर्शाथ सविस्मयः ॥ ४५७ ॥
स्यात् कुतोऽत्र स भूपाल इति ब्रुवति पार्थिवे ।
जयापीडागमाशङ्कि पुरमासीद्भयाकुलं ॥ ४५८ ॥
ततः पौरान् विमृष्यैव जयन्तः क्षितिपोऽब्रवीत् ।